

[Jørgen Jørgensen.]

ning over for Børnene og de unge i Grænse- landet vil blive svækket. Jeg har hørt noget om og læst meget om, hvorledes danske Familier i Nordslesvig i den tyske Tid var med til at opelske hos deres Børn i Skolen en Uvilje mod det tyske, netop fordi de blev tvunget til at deltage i en Under- visning, som de var imod, og jeg vil ikke række Haand til, at det samme skal siges om os nu. Den danske Skole er ikke tjent med at faa Børn fra de tyske Klasser flyttet ind i sine Klasser, som Tilfældet vil blive, hvis man slaar Mulighederne for den offent- lige Skole i Nordslesvig bort. Hvis Resul- tatet af det, vi nu er inde i, bliver, at tyske Forældre i stigende Grad flytter deres Børn enten til tyske Privatskoler eller ind i den danske Skole, ser jeg naturligvis lige saa gerne som alle andre denne Udvikling frem- met; men Problemet er, at de skal sidde i de danske Skoler, fordi de ikke har andre Muligheder, og dér er det ikke nok at hen- vise til, at de kan oprette Privatskoler, naar enhver ved, at de ikke kan. Jeg taler ikke om de enkelte Steder, hvor man er i Stand til det. Enhver ved, hvor vanske- ligt det er at rejse en Privatskole under disse Omstændigheder, og at gøre det i Løbet af 3 Maaneder er i hvert Fald ude- lukket.

Det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen fremhævede ogsaa dette med Gensidig- heden, det Hensyn, vi ved Tilrettelæggelsen af denne Skoleordning har at tage til vore danske Landsmænd i Sydslesvig. Dette er ogsaa af afgørende Betydning for min Stil- ling til disse Spørgsmaal. Det var et grund- læggende Princip i al dansk Nationalitets- kamp, at vi aldrig krævede mere af andre, end vi til enhver Tid var villige til at yde selv. Der findes danske Kommuneskoler i Sydslesvig i Dag, og man kan sige sig selv, at med den Udvikling, der er inden for dan- ske Kredse i Sydslesvig nu, og med det Om- fang, Undervisningen vil tage, vil det med Tiden kræve meget store Beløb fra dansk Side, hvis disse Skoler skal opretholdes. Jeg mener, at disse Penge skal skaffes. Vi anser det for at være et saa nyttigt og nødvendigt Led i hele vor Interesse for Danskhedens Fremme, at vi naturligvis skal støtte alle de Bestræbelser, der udfoldes for at føre den danske Befolkning i Sydslesvig ind i dansk Kulturliv og dansk Aandsliv gennem Sko- lens Arbejde. Men hvis man tænker lidt længere frem i Tiden og tænker sig den Mulighed, at der igen kommer en Tid, hvor Sydslesvig er under et samlet tysk Rige, skal vi da i Danmark gennem store Stats-

tilskud, som vil dreje sig om Millionbeløb, vedblivende opretholde en Privatskoleord- ning i et Omfang som det, der kan blive Tale om her? Man vil vel i saa Tilfælde fra alle Sider være enig om at sige, at det maa være naturligt, naar det er saa mange, det drejer sig om inden for en Landsdel, at det bliver en offentlig Opgave, som det har været det hidtil i Flensborg By og i Slesvig By, og som det formentlig nu bliver det i andre Byer i Sydslesvig. Og da er det, jeg mener, ihukommende Udgangspunktet, at vi i vor nationale Kamp aldrig skal kræve mere, end vi selv er villige til at yde. Hvis vi paa det nuværende Tidspunkt lukker de offentlige tyske Skoler i Danmark, vil vi staa svagere i vort Krav om at faa danske offentlige Skoler Syd for Grænsen, end hvis vi bevarer Linien fra 1920.

Og saa er det, jeg spørger: Hvorfor haster det saa voldsomt? Der er ingen Mennesker, der skal fortælle mig, at man nu med nogen virkelig Vægt kan træffe Afgørelser, om hvilke man bestemt ved, hvordan de vil virke i den uklare Tilstand, der eksisterer. Der er en virkelig saglig og god Begrundelse for at sige, at den midlertidige Ordning, der er truffet i Sønderjylland, skal gælde indtil videre. Det er det eneste rigtige og forsvar- lige Standpunkt, at man ikke paa det nu- værende Tidspunkt, hvor alting ligger saa uklart, tager Beslutninger, der rækker langt ud i Fremtiden, og bryder med det Princip, som blev gennemført i 1920.

Det kunde aldrig falde mig ind at sige, at man med de Rettigheder, som Mindre- tallet vil faa efter det Lovforslag, Ministe- ren har forelagt, øver Vold over for Mindre- tallet. Jeg mener, det er en betydelig Fri- hed, man giver, men vi har en Fortid, som forpligter os til at yde mere, end der maaske vilde have været Begrundelse for i 1920. 25 Aars Skolepolitik kan man ikke afbryde, som man gør Forsøg paa her, uden at rive noget værdifuldt i Stykker.

Derfor beklager jeg, at den højttærede Undervisningsminister har taget det Stand- punkt, han har. Det vilde have været det naturligste under Hensyn til den Stilling, der er i Rigsdagen over for denne Sag, og den Stilling, der er i Kommissionen, at man havde fulgt den almindelige Regel, man altid følger, naar noget nyt skal gennemføres, og der ikke er Enighed, og det er et Spørgs- maal, man lægger Vægt paa, at der er Enig- hed om, nemlig at bevare den bestaaende Tilstand indtil videre. Man kan ikke feje Mindretallet i Kommissionen til Side som Mennesker, der ikke har noget med sønder- jyske Forhold at gøre. Der har været en vis